

Maartje Wortel

Onze sporters

Ook als je geen televisie hebt, is het praktisch onmogelijk om onder de Olympische Spelen uit te komen. Wat dat betreft is de televisie maar één ouderwets medium. Ik moet toegeven dat ik me van tevoren behoorlijk ergerde aan de zogenaamde sportzomer. Internationale sportwedstrijden staan voor mij min of meer gelijk aan nationalisme, wat geïllustreerd wordt met het Holland Heineken House, mensen die met vlaggen zwaaien, lelijk joelen en het volkslied meezingen. (Meestal niet uit volle borst, want ze kennen de tekst niet.)

Ik vind dat een mens niet kinderachtig moet doen en zich af en toe over zijn ergernis heen moet zetten. Er zal vast wel schoonheid zitten in sport. Mensen hebben het als ze het over sport hebben toch altijd over strijd, emotie, doorzettingsvermogen, kracht, tactiek, afzien, passie, verbroedering, controle, prestatiedrang, focus, onvoorspelbaarheid, teleurstelling, winnaars en verliezers? Net het echte leven, dus. En nu het sportevenement er morgen alweer opzit begin ik er, na een moeilijke start, eindelijk wat aardigheid in te krijgen. Oefening baart kunst. (Over oefening én kunst gesproken: in *NRC Next* schreef Henrik Spiering dat in principe iedereen zo'n lichaam als Epke Zonderland kan hebben, als je maar genoeg – dat wil zeggen minimaal 10.000 uur – oefent.) Over de olympische wedstrijden kan ik nog steeds niet echt meepraten. Alles wat ik over de Spelen weet, heb ik gelezen in de krant. In het begin bekeek ik, min of meer per ongeluk, alleen de plaatjes op de voorpagina. Meestal van een zwemster die, nu ze goud heeft, door allerlei gemeenten en gemeenschappen wordt opgeëist. Ze is van ons!

Net als de hardloper Churandy Martina, een Antilliaan die voor Nederland uitkomt omdat Curaçao geen onafhankelijk land is en daarom niet mee mag doen aan de Spelen. Even waren we allemaal trots op onze Nederlander, nu hij teleurstellend heeft gepresteerd in de finale is hij weer gewoon een Antilliaan.

De Catalaanse hockeyspeler Alex Fabregas twitterde dat hij voor Spanje uitkomt 'omdat hij geen keus heeft'. Doodsbedreigingen en de oproep om hem uit het olympisch team te zetten volgden. Fabregas sloot zijn twitteraccount.

Ik kreeg er echt plezier in. Helemaal toen ik op de radio hoorde dat er zeven Kameroense sporters uit het olympisch kamp zijn verdwenen. Dat was echt een vrolijk bericht, alsof die sporters samen hadden besloten om verstopperij te gaan spelen. De verslaggever zei: "Als eerste verdween een keepster. Een paar dagen later verdween een zwemmer en vervolgens verdwenen ook vijf bokkers."

Het is niet de eerste keer dat sporters zonder toestemming verdwijnen, zeer waarschijnlijk om economische redenen. Ik herinner me een documentaire over hardloopsters in Ethiopië. Jonge meisjes die 's ochtends om vijf uur, voor ze naar school gaan, op afgetrapte gymmen over mulle zandpaden rennen, in de hoop dat ze mee kunnen gaan doen met wedstrijden in Europa, want Europa is de droom.

Als de verdwenen Kameroense olympiërs een verblijfsvergunning krijgen, bestaat er een kans dat het hele Britse volk de Afrikaanse sporters op een dag in de armen zal sluiten. Maar dan moeten ze eerst wel winnen.